

Venäjä ei ole Neuvostoliitto.

Neuvostoliitossa valta oli kommunistisella puolueella, jonka bolshevistiseen ideologiaan kuului maailmanvallankumous ja kapitalistien viraltapano kaikkialla maailmassa.

Tämän päivän Venäjä on kapitalistinen valtio, jossa on yksinvallassa ihan erilainen puolue: Venäjän kokoomus eli ”Yhtenäinen Venäjä”, Suomen kokoomuksen veljes- ja sisarpuolue.

Hyökkäys ja puolustus

On edelleen epäselvää, miten Hitlerin joukot toisen maailmansodan alussa saattoivat edetä niin nopeasti syvälle Venäjälle.

Yksi teoria on, että puna-armeija oli ryhmitetty hyökkäykseen bolshevismien levittämistarkoituksia varten eikä se kyennyt niistä asemista puolustamaan maataan.

Tänä päivänä Venäjän armeijaa ei ole ryhmitetty hyökkäykseen Baltian maita tai Suomea vastaan. Se, mitä tapahtui Georgiassa, ei ole maailmanvallankumouksen valmistelua. Venäläiset eivät miehittä Georgiaa kuten Neuvostoliitto ideologisen puhtauden nimissä miehitti Unkarin vuonna 1956 tai Tshekkoslovakian vuonna 1968.

EU:ssa toimii russofobisten maiden ryhmä (Puola ja Baltian maat ulkojäseninä Englanti ja Ruotsi). Ne propagoivat aina ja kaikessa Venäjän uhkaa, jota Suomen media Helsingin Sanomien johdolla monistaa. Suomen ”Pravda” on avoimesti julistautunut Suomen Nato-jäsenyyden kannattajaksi, ja se näkyy lehden pääkirjoituksissa ja kolumneissa. Muu media ryssii perässä niin että 40 % suomalaisista luuli Venäjän 070808 hyökänneen Georgiaan.

Ennakkotapauksena Kosovo

Euroopan rajoista sovittiin Helsingin ETYK:issä vuonna 1975. Sopimukseen jäi

piilokonflikteiksi katvealueita, joista yksi oli pääosin venäjänkielinen Etelä-Ossetia Kaukasuksella. Osseeteilla on ennen aikaan ollut myös oma kieli.

ETYK:in päätösten mureneminen alkoi Jugoslavian hajoamisella. Viime vaiheessa USA operoi Kosovon itsenäiseksi. Se tapahtui vastoin maakuntaa omana alueenaan pitäneen Serbian kantaa ja mitä ilmeisimmin YK:n päätösten vastaisesti. Sen johdosta suurin osa maailman valtioista, mukaan lukien puolen tusinaa EU-maita, ei ole tunnustanut Kosovon itsenäisyyttä.

Kosovo on USA:n ja EU:n eurokraattien luoma näennäisitsenäinen valtio, jonka johdossa on serbien joukkomurhaajia (ja jonka kautta kulkee Eurooppaan pääosa ns. kovista huumeista). Sen ”itsenäistyminen” oli Georgian tapahtumien hiivaa.

Stalinin perintö: Etelä-Ossetia

Venäjää puhuva Ossetia kuului Venäjän tsaarin valtakuntaan vallankumoukseen saakka. Siinä murrosvaiheessa alueen valtasi ensin Georgia, jonka kansallismieliset johtajat pakkogeorgialaistivat alueen väestöä. Venäläisten vallattua Georgian/Gruusian alueelle pystytettiin neuvostovalta, ja puoliosseetti-georgialainen Josef Stalin jakoi Ossetian kahteen osaan. Eteläosa liitettiin ”Gruusian” neuvostotasavaltaan. Ossetian jaon ongelma tuli uudelleen esiin Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen, kun alueelle syntyi sisällissotaa muistuttava tilanne: Georgian uuden vallan ensimmäinen presidentti Zviad Gamsahurdian aloitti taas pakkogeorgialaistamistoimet.

Ne päättyivät vuonna 1992 sopimukseen siitä, että Etelä-Ossetiaan sijoitettiin georgialaisia ja venäläisiä rauhanturvaajia suojelemaan siviiliväestöä sodalta.

Georgian amerikkalaismielinen presidentti Mihail Saakashvili, joka on käynyt yliopistonsa Ukrainassa ja jatkokoulutettu jenkiksi USA:ssa, lietsoo georgialaista nationalismia (esiintymistensä taustana aina EU:n lippu). Hän lupasi jo vuoden 2004 presidentinvaalikampanjassa Etelä-Ossetian ja Abhasian venäläismielisten kapinamaakuntien takaisinvaltauksen ja georgialaistamisen, ja tammikuussa 2008 hän uudisti lupauksensa vaaleissa, joita oppositio piti epärehellisinä. Sodan valmistelu käänsi huomion pois mädästä sisäpolitiikasta ja kotimaan korruptiosta.

Georgialaiset varautuivat sotilaalliseen hyökkäykseen Tshinvaliin sekä pohjoista ja eteläistä Ossetiaa yhdistävän Ruki-tunnelin tien katkaisuun keskittämällä elokuun alussa 5 500-10 000 sotilasta Etelä-Ossetian rajalle. Vastapuolella oli 500 venäläistä rauhanturvaajaa ja saman verran eteläossetialaisia itsepuolustusjoukkoja. Hyökkäyksen valmistelu oli ilmeinen, ja Venäjä yritti - turhaan - kiinnittää siihen läntisen huomion. Saakashviliin ei vastannut yhteydenottopyyntöön enää 7.8.2008, jolloin georgialaisten hyökkäys alkoi. Sitä ennen varoitettiin georgialaisia rauhanturvaajia, ja he poistuivat Tshinvalista. Venäläisiä rauhanturvaajia ei varoitettu, ja he kärsivät hyökkäyksessä suuria henkilötappioita.

Venäjä oli varautunut sotilaallisen ratkaisun yritykseen ja lähetti taistelujoukkoja Etelä-Ossetiaan. Ne löivät kuudessa päivässä Saakashvilin pellearmeijan, jonka sotilaat jättivät raskaan aseistuksensa venäläisjoukoille ja pakenivat kaoottisena laumana Tbilisiin.

”Sodan” seurauksena Georgia menetti suuren osan armeijansa aseistuksesta ja sen uudelleenvarustamisen joutuvat vanhat asetoimittajat USA, Israel ja Ukraina aloittamaan lähes tyhjästä.

Venäjä eteni Georgiassa alueille, joista Etelä-Ossetiaa oli tulitettu raskailla aseilla, ja on nyttemmin poistunut suuresta osasta niitä alueita.

Kiistanalaista on, onko Ranskan presidentin Nicolas Sarkozyn sukkuloimaan tulitaukosopimukseen kirjattu erillinen ”turvallisuusvyöhyke”, jolla venäläisjoukot voivat edelleen operoida Georgian maaperällä, ja missä ajassa venäläisten on poistuttava Georgian alueelta. Nyt ei sitovaa päivämäärää ole Ranskan esityksessä.

Georgialaisnationalistien aseet

Saakashvili on USA:n marionetti (aivan kuin Viron presidentti, entinen USA:n kansalainen ja propagandaradiotoimittaja Toomas-Hendrik Ilves). Niissä merkeissä Georgia on lähettänyt Irakin laittomaan sotaan kolmanneksi suurimman kansallisen taistelujoukko-osaston (jonka USA kuljetutti Etelä-Ossetian konfliktin alettua takaisin Georgiaan).

Saakashvilin varustautumista sotilaalliseen konfliktiin tuettiin sekä USA:n sotilaskouluttajilla että aseavulla. USA on ollut Georgian paras liittolainen, mutta ei ole ollut huono Israelkaan. Jos on ollut USA:sta 130-170 sotilaskouluttajaa, Israelista on ollut monta sataa.

Merkittävää koulutusapua antoi israelilaisen (hävityn Libanonin sodan antisankarin) kenraalin Gal Hirschin sotilaallisia keikkapalveluja myyvä yritys "Defensive Shield". Kouluttajana toiminut Israelin armeijan eliittijoukon sotilas, peitenimeltään like Tomer, sanoo: "Me tiesimme, että koulutuksen pitäisi olla nopeaa, koska (georgialaisten) sotilaiden piti pian päästä todellisiin sotilastoimiin", mutta "israelilaisten standardien mukaan sotilaiden kyvyt olivat nollatasolla ja upseerien kyvyt keskinkertaisia niin että sellaisen armeijan vieminen sotaan ei ollut loogista". Samoilla aseidenmyyntiapajilla on kalastanut myös toinen kenraali Israel Ziv.

Israel-kytkentä

Samassa haastattelussa (Bild 26.8), jossa Saakashvili väittää - vastoin kaikkien muiden lähteiden tietoja - Venäjän aloittaneen sodan, hän sanoo israelilaisten tykkien osumatarkkuuden ansiosta georgialaisten välttyneen - vastoin kaikkien muiden lähteiden tietoja - ossetialaisten siviilien tappamiselta. Todellisuudessa Tshinvalissa käytettiin "Stalinin urkuja", joilla ei valikoida uhreja, ja ilmeisesti myös rypälepommeja.

Tällaisten lausuntojen jälkeen on mahdotonta uskoa mitään, mitä Saakashvili sanoo.

Epätarkka on myös hänen lausuntonsa siitä, että hänen hallituksensa kaksi sotilaallisen ratkaisun avainministeriä puolustusministeri David Kezerashvili ja sisäministeri Temur Yakobashvili ovat israelilaisia ja että Georgiassa "sota ja rauha ovat Israelin juutalaisten käsissä". Heistä hallituksen nuoriso-osastoon kuuluvalla 30-vuotiaalla Kezerashvilillä on Georgian ja Israelin kaksoiskansalaisuus (The Baltimore Jewish Times 31.8), mutta Yakobashvilillä ei ole - toisin kuin Saakashvili sanoo.

Sodan johto oli Georgian ”yhtenäisyysministerin” Yakobashvilin vastuulla, ja niin Saakashvili saattoi sanoa Bildin haastattelussa, että Georgia ei muka ollut valmistautunut sotaan, kun puolustusministeri Kezerashvili, jonka serkut ovat israelilaisia asekauppiaita, oli sen alkaessa lomalla Espanjassa. Sodan johtaja Yakobashvili sanoi ennen sodan alkua: ”Se, että sotilasyksiköidemme koulutus oli israelilaisten käsissä, saa minut tuntemaan ylpeyttä siitä, että olen juutalainen”. (Der Spiegel 35/2008). Hävityn sodan jälkeen tunnelma oli toinen, kun hän sanoi Israelin ja länsimaiden pettäneen Georgian, kun ne eivät tulleet apuun hyökkäyksen Etelä-Oseatiaan epäonnistuttua.

Israelin valtio lopetti yhteistoiminnan ja asemyynnin Georgialle Venäjän informoidessa maan presidenttiä Saakashvilin hyökkäysvalmisteluista, mutta israelilaiset keikkamyyjät jatkoivat georgialaisten koulutusta ja aseistamista.

Putinin salaliittoteoria

Sangen epäuskottavalta saatiin länsimediassa kuulostamaan pääministeri Putinin heitto siitä, että Georgian konflikti olisi ollut yhden tahon tilaustyö USA:n presidentinvaalikamppailua varten.

Eräiden yksityiskohtien valossa väite saattaa olla oikean suuntainen.

USA:n uuskonservatiivisissä vallankäyttöpiireissä on voimakas Georgia-lobby, jonka tärkein edustaja on varapresidentti Dick Cheney. Hänen edustajansa Joseph R. Wood kävi Tbilisissä juuri ennen Saakashvilin joukkojen hyökkäystä, ja Cheney itse vierailee Saakashviliä tukemassa syyskuun ensimmäisellä viikolla. Lobbausta johtaa käytännössä presidenttiehdokas John McCainin ulkopoliittinen neuvonantaja Randy Scheunemann. Lobbarina hän on ollut samaan aikaan sekä McCainin että Saakashvilin palkkalistoilla, ja Georgiasta hän on saanut puolentoistavuoden aikana 290 000 dollarin palkkiot. (Los Angeles Times 14.8)

Venäjän alueen kiertävien öljyputkien puolesta lobbaavan Scheunemannin neuvojen mukaan McCain on toiminut USA:n hallinnossa aktiivisesti Georgian ja sen Nato-jäsenyyden puolesta (mikä oli viimeisessä Naton huippukokouksessa esillä USA:n aloitteesta mutta mihin eurooppalaiset suurvallat eivät suostuneet). Vieraillessaan 2006 Georgian sotilastukikohdassa Senakissa McCain julisti

Georgian USA:n ”parhaaksi ystäväksi” ja vaati venäläisten rauhanturvaajien ulosheittämistä Etelä-Ossetiasta. Sodan puhjettua hän vaati Des Moinesissa sen pikaista ”natottamista”.(CBS-news12.8) Saakashvilin hyökkäyksen jälkeen hän sanoi: ”Nyt me olemme kaikki georgialaisia” (Der Spiegel 36/2008) Hän oli valmis käyttämään Naton joukkoja Georgian presidentin tueksi, mutta - ilmeisesti Bushin tahdon vastaisesti - ulkoministeri Rice ja puolustusministeri Gates saivat läpi kannan, jonka mukaan USA:n joukkoja ei enää tämän presidentinhallinnon aikana lähetetä uusiin sotiin.

McCainin - Cheneyyn tukemat - kannanotot ovat pakottaneet Washingtonin poliittisen establismentin ja myös Obaman tukijoukkoineen käyttämään kovaa kieltä Venäjää vastaan. Liikkeellä on poliittinen Georgia-virus. Onko se laskettu liikkeelle tarkoituksellisesti, taitavasti, tieteen tahtoon? Ainakin ovat McCainin presidentinvaalikampanjan kannatusluvut parantuneet mielipidemittausten mukaan 4-5 prosenttiyksikköä Venäjän reaktioiden jälkeen.

USA:n uuskonservatiivien historian väärintulkinnoista antaa hyvän kuvan Carterin neuvonantajan Zbigniew Brzezinskin lausunto, jossa hän vertaa Venäjän toimintaa Georgiassa Stalinin hyökkäykseen Suomeen vuonna 1939. Lausunnon taustalla ovat ne lännen öljyintressit Kaspian meren suunnalla, joita Brzezinski puolustaa. Suomi ei muuten hyökännyt Neuvostoliittoon ja toisessa maailmansodassa USA oli Neuvostoliiton - eikä Suomen - puolella...

Miksi Saakashvili hyökkäsi?

Oli suoranaista hulluutta Saakashvilin valmistella ja aloittaa sota Venäjää vastaan.

Tänään kysytään, voiko olla totta, että Saakashvili kokosi joukot hyökkäysasemiin ja hyökkäsi vastoin amerikkalaisten kantaa ja sen sotilasasiantuntijoiden neuvoa. Hänelle piti olla selvää, että USA tai mikään muukaan maa ei tule sotilaallisesti Georgian avuksi.

Jos USA varoitti hyökkäyksestä eikä kyennyt sitä estämään (ja jos Israelkin veti hyökkäyksen valmistelun alla kouluttajansa Georgiasta viestittäen sillä tavalla hyökkäykseen osallistumattomuutta), kyseessä on kaikkien aikojen suurimpiin

kuuluva sotilaallinen virhearvio.

Siitä huolimatta läntinen media on kiittänyt kilvan Saakashvilin tueksi. Vaikka kaikki tietävät, että hänen toimintansa oli järjetöntä, siitä huolimatta siitä muistutetaan vain sivulauseissa, kun taas päälauseissa keskitytään tuomitsemaan Venäjän sotilaalliset toimet ”ylimitoitettuina”.

Kansainvälinen oikeus

Yllätys oli, että Venäjä tunnusti tässä yhteydessä Etelä-Ossetian ja Abhasian itsenäisiksi valtioiksi. Myös se - samoin kuin Kosovon itsenäisyysjulistus - rikkoo kansainvälisen oikeuden periaatteita.

Pienen maan ainoa turva suuria vastaan on kansainvälinen laillisuus kaikissa suurvaltojen tekemisissä, ja tässäkin tilanteessa sitä on vaadittava. Jos osoitetaan venäläisjoukkojen kohdistaneen epäkunnioitusta georgialaissiviilejä kohtaan, ne on jyrkästi tuomittava.

Näköpiiristä ei saa kadottaa peruskysymystä: miksi Georgia hyökkäsi ossetialaisia siviilejä ja venäläisiä rauhanturvaajia vastaan?

On vaadittava puolueetonta tutkimusta hyökkäyksen valmistelusta, ajoituksesta YK:n julistaman olympiarauhan aikaan sekä venäläisten joukkojen operoinnista Georgian alueella.

Vaikeaa - ja ilmeisesti mahdotonta - se on, mutta on vaadittava YK:n turvallisuusneuvostolta päätöslauselmaa Georgian tilanteesta. YK on kansainvälinen laillinen toimija, jonka asemaa pienten maiden kannattaa tukea konfliktien ratkaisuihin. On myös vaadittava ETYJ:in tarkkailijoiden ja tapahtumien selvityshenkilöstön sijoittamista Etelä-Ossetiaan.

Suurvaltapolitiikkaa

Venäjä ei ole aggressiivinen ja vallankumousta vievä Neuvostoliitto.

Lännen armossa madelleen presidentti Boris Jeltsinin aikana venäläisiä nöyryytettiin, mutta nyt se on palauttanut takaisin suurvalta-asemansa. Sitä on helpottanut energian vientihintojen nousu.

Suurvaltoja ei nöyryytetä.

Venäläisillä on epäilemättä ollut hyvälaatuista tiedustelutietoa Saakashvilin suunnittelemasta aseellisesta hyökkäyksestä Etelä-Ossetiaan, ja he ovat osanneet varautua vastatoimiin muodollisesti rauhanturvaajinsa puolustamiseksi.

Viiden päivän sodassa Georgia tuhottiin sotilaallisesti, mutta venäläiset eivät edenneet tykinkantomatkaa pitemmälle.

Merkittäväntä heidän operaatiossaan oli kahden SS-21 ohjuslaukaisualustojen tuominen 10.8 Georgian puolelle. Niillä voidaan ampua myös ydinkärkeä, ja se oli suurvallan (Venäjä) varoitus toiselle suurvallalle (USA): Venäjä ottaa tosissaan kaikenlaiset provokaatiot sitä vastaan.

Kun Putinin tapaamista Pekingin olympiakisoissa vältellyt George W. Bush kuuli ohjuslaukaisimista, hän kiinnostui tapaamisista Vladimir Putinin kanssa ja kävi useita neuvotteluja. Niiden lopputuloksena Bush ilmoitti USA:n pidättävän kaikista sotilaallisista toimista Georgian tilanteen johdosta.

Sen sijaan siitä sotilaallisesta provokaatiosta USA ei tingi, että Puolaan ja Tshekkiin sijoitetaan ns. ohjuskilven laitteistoja muka Iranin uhkaa vastaan.

Mitä nyt?

Georgia on lyöty sotilaallisesti - eikä se siitä nouse.

Georgia saa joiltakin länsivalloilta ja varsinkin EU:n russofobisilta mailta yksiselitteisen tuen kaikille toimilleen. Samoin länsimainen media ottaa avoimesti kantaa Saakashvilin puolesta - niin kauan kuin selviää hänen todellinen roolinsa ja

provokaationsa koko laajuus. Georgialaisten itsensä tehtävä on heittää hänet historian roskatynnyriin.

Venäjä, jonka ympärille Nato rakentaa sotilaallista verkkoa, sai huonon maineen tunnustettuaan Etelä-Ossetian ja Abhasian itsenäisiksi valtioiksi, mutta se ei siitä välitä: se on nyt palauttanut suurvalta-asemansa ja "kostanut" Kosovon itsenäistymisen.

Se, mitä tapahtui Kaukasiassa, ei tapahdu Euroopassa.

USA on varovainen taustavaikuttaja ja EU on näissä asioissa paperitiikeri. Kaikki muut maat tuntevat olonsa epämukavaksi, kun Saakashvilin operaatiosta ei voi tehdä kuin yhden johtopäätöksen: mies ei ole täysjärkinen. Hänen takiaan ei maailma sodi.

Julkilausumakieli uhkailuineen on kovaa, ja siinä kaikki.

Georgian konflikti muuttuu vähitellen maan sisäiseksi etsittäessä vastausta kysymykseen, miksi Saakashvili hyökkäsi, ajoi tuhansittain (?) sotilaitaan kuolemaan ja tapatutti ossetialaisia ja georgialaisia siviilejä.

Samalla maailmanpoliittinen huomio kiinnittyy Ukrainaan. Mielenkiintoista on, että (Puolan tukeman) oranssivallankumouksen johtohenkilöt presidentti Viktor Jushtshenko ja pääministeri Julia Tymoshenko ovat eri linjoilla: Jushtshenko matkusti Puolan ja Baltian russofobien kanssa Tbilisiin osoittamaan solidaarisuutta Timoshenkon (joka vielä muutama vuosi sitten oli Venäjän päävastustaja Ukrainassa) varoittaessa samaan aikaan Ukrainan parlamenttia ottamasta kantaa Venäjää vastaan.

Suomen median Nato-vyörytys

Suomen hallitus on ottanut tasapainoisia virallisia kannanottoja, mutta media on ollut hukassa.

Media on ollut stubbisuu tilanteessa, jossa sen myymällä ETYJ:illä ei ole ollut suurta roolia konfliktin ratkaisussa; kansainvälisessä mediassahan ETYJ:illä ei ole

ollut näkyvää roolia, vaan EU on kävellyt sen ylitse. Suomalaisen median luoma lautaskiista EU:n huippukokouksessa 31.8 oli Nato-mielisen median provokaatio presidentti Halosta kohtaan.

Alexander Stubb, jolle Katainen on antanut viran mutta ei riittävää kokemusta, ei ole ollut ”vahvasti Amerikka-mielisenä” ja Venäjän pahimman vihollisen Naton puolesta puhuvana suubalttina sopiva henkilö välittäjätehtäviin. Hänen roolinsa ylikorostaminen ei ole ollut hänen syynsä vaan median Nato-kiimaa. Suomen Nato-jäsenyyttä kannattavan Martti Ahtisaaren USA-mielisyys testattiin Kosovon laittoman itsenäistymisen suunnittelijana. EU-mielinen komissaari Olli Rehn täydentää tämän - Venäjän näkökulmasta vierasmielisen - suomalaisen valtaeliitin pyrkimyksen vapautua Suomen omasta Venäjä-politiikasta ja liittoutua Natoon.

EU ei puhu Venäjän asioista Suomen tasapainoisella äänellä vaan räksyttää kiivaimpien russofobisten maiden äänellä. Siksi Suomi tarvitsee oman rauhantahtoisen Venäjä-politiikan, jota ei ole omiaan edistämään se, että Matti Vanhasen hallitusohjelman mukaan Suomi ei ole enää ”sotilaallisesti liittoutumaton” valtio. Oletko pannut sen merkille?